

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VIŞNIEC, MATEI

Imaginează-ți că ești Dumnezeu / Matei Vișniec. - București :
Cartea Românească, 2018
ISBN 978-973-23-3235-1
821.135.1

MATEI VIŞNIEC

Imaginează-ți că ești Dumnezeu

(teatru scurt)

Grupul Editorial Cartea Românească

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2018

Editura Cartea Românească este un imprint

al Editurii Cartea Românească Educațional

www.cartearomaneasca.ro

Omul de zăpadă care voia să întâlnească soarele / Le bonhomme de neige qui voulait rencontrer le soleil
(piesă pentru copii, ediție bilingvă), 2016

La Editura Tracus Arte

Securi decapitate / Haches décapitées (antologie de poeme, ediție bilingvă română / franceză), 2016
Ioana și focul, Șobolanul rege, Reverii pe eșafod, Cuvintele lui Iov (teatru), 2017

C U P R I N S

<i>Ce este o piesă scurtă?</i>	5
--------------------------------------	---

I. FRONTIERE

Imaginează-ți că ești Dumnezeu	11
Țara asta ține la tine, mă!	25
Crezi c-or să ne bată?	33
Welcome America!	41
Așteptați să se mai potolească această caniculă	51

II. AGORAFOBII

Nota de plată mecanică	61
Și uite-ășa ne trezim într-o bună zi cu mii de cîini ieșind din mare	69
O cafea lungă cu puțin lapte și un pahar cu apă	79
Marile marea	85
Cabinetul de încălțăminte de damă	99

III. DEŞERT

Cu sufletul în roabă	107
Autostop	117

Sandwich cu pui..... 125

Nu mai sunt iepurașul tău drag 137

Nu mă dorea nimic și așteptam să mor..... 145

Despre autor..... 153

I. FRONTIERE

IMAGINEAZĂ-ȚI CĂ EȘTI DUMNEZEU

PERSONAJE:

VIBKO

STANKO

*STANKO, foarte tânăr, poate în jur de 17 ani. VIBKO,
ceva mai în vîrstă.*

*Amîndoi se află într-o ascunzătoare, într-un oraș
răvășit de un război civil.*

VIBKO: Ești răcit?

STANKO: Nu...

VIBKO: Văd că ești plin de pete roșii. Îți-e frig?

STANKO: Nu...

VIBKO: N-ai o manta, ceva mai gros, să-ți pui pe tine?

STANKO: Ba da.

VÍBKO: Ține bine minte ce-ți spun. Mantaua e sfântă. Chiar dacă e caniculă, e bine să ai manta. Mantaua folosește la orice. De unde ești de loc?

STANKO: Din Krikov.

VÍBKO: Unde vine Krikov?

STANKO: E... la doi pași de aici.

VÍBKO: Bun. Deci, unu la mînă, să te văd echipat cum trebuie. Ține bine minte ce-ți spun, uneori se întîmplă să trebuiască să rămîn ascuns timp de ore și ore... sau chiar o zi, sau chiar două. Si dacă nu ești bine echipat, ăla ești. Ai înțeles?

STANKO: Da.

VÍBKO: Nu încerca să faci pe Rambo, că nu ești la film. Ca să faci o treabă bună trebuie să fi echipat. Ține mănușile astea.

STANKO: Da' nu mi-e frig.

VÍBKO: Pune-ți mănușile, ți-am zis. Ai grijă de degetele tale. Degetele sunt importante. Dacă-ți îngheată mîna, ăla ești.

STANKO: Mulțumesc.

VÍBKO: Doi la mînă, încearcă să fi relaxat. Nu trebuie să-ți fie frică. N-ai de ce să-ți fie frică. Dacă ți-e frică, ești terminat... Ți-e frică?

STANKO (*puțin neliniștit*): Nu.

VÍBKO: Întinde mîinile... și cealaltă... (*Îi privește mîinile.*) Văd că tremuri puțin.

STANKO: Îmi trece, nu e grav...

VÍBKO: Văd că ți se umezesc degetele. Întii și-ntii trebuie să fi calm și să nu-ți fie frig. Ia o țigară, țigara calmează...

STANKO: Nu, că nu fumez...

VÍBKO: Aoleu... Cîți ani ai tu, mă?

STANKO: Șapteșpe.

VÍBKO: Și la școală n-ai fumat niciodată?

STANKO: Am încercat, da'... îmi venea să vomit.

VÍBKO: Nu-i nimic, nu e grav. Vrei o bere?

STANKO: Da, mai degrabă...

VÍBKO deschide două beri. Amîndoi beau.

VÍBKO: Te simți mai bine?

STANKO: Da.

STANKO: Nu, că nu pot mîncă dimineața.

VIBKO: Nu e bine ce faci.

STANKO: Dimineața beau o cafea și atât.

VIBKO: Ascultă, mă băiatule... dimineața, cînd vii aici, trebuie să să mîncat. Ca să faci o treabă bună trebuie, înainte de toate, să mânânci bine dimineața. Mă auzi? Are cine să-ți facă de mîncare?

STANKO: Are...

VIBKO: Să iei să te alimentezi bine, auzi? Ce facem noi aici e muncă de concentrare, înțelegi? Și cînd te concentrezi, nu te poți concentra cu burta goală.

STANKO: Eu pot...

VIBKO: Nu, că nu e treabă serioasă. Prima ta datorie e să iei un mic dejun sănătos înainte de a veni aici... Un mic dejun cum trebuie. Micul dejun va trebui să fie de acum înainte principala ta masă a zilei. S-a 'nțeles?

STANKO: Da.

VIBKO: E un ordin. Dimineața trebuie să mânânci o mîncare caldă. Mezel, ouă, pîine... Și să bei lapte cald, obligatoriu...

STANKO: Nici laptele nu-mi prea place. Nu suport laptele, cînd beau lapte mi-e greață.

VIBKO (*îi întinde o bucată de salam uscat*): Ține, ia asta... Bagă la ghiozdan.

STANKO: Mulțumesc... (*Mânâncă*) E bun.

VIBKO: Tot timpul trebuie să ai ceva de ronțait la tine... Salam uscat, biscuiți, pîine... Munca asta a noastră nu e ca cele-lalte... Noi suntem ca vînătorii, trebuie să știm să aştep-tăm... Ți-ai mai revenit?

STANKO: Da.

VIBKO: Întinde mîinile... Tot mai tremuri puțin. De ce tremuri?

STANKO: Știu și eu...

VIBKO: E prima oară când faci treaba asta?

STANKO: Nu...

VIBKO: Hai, ia poziția...

STANKO scoate dintr-o husă o pușcă cu lunetă și se pune în poziție de tragere.

VIBKO: Nu te sprijini prea mult pe patul puștii... Așa... Și fi calm, trebuie să fi calm, nu ne grăbește nimeni, înțelegi?

Respect pentru oameni și cărți

Imaginează-ți că ești Dumnezeu. Dumnezeu nu se grăbește niciodată. Nu tragi decât dacă te simți calm și rece ca gheata... Și numai dacă simți că inima îți bate normal. Întii și-ntii trebuie să-ți ascultă bătările inimii. Bate sau nu bate normal?

STANKO: Bate.

VIBKO: Ai învățat vreodată să cînți la vreun instrument?

STANKO: Am făcut puțină vioară.

VIBKO: Perfect, atunci imaginează-ți că pușca asta este o vioară. Pentru un violonist, vioara face parte din corpul său. Cînd cînți la vioară, muzica îți iese din corp. Înțelegi deci, trebuie ca și glontele să iasă, și el, din corp, din corpul tău. Dacă îți-e frică de propria ta pușcă, ăla ești.

STANKO: Nu mi-e frică.

VIBKO: Te-ai folosit deja de pușca asta?

STANKO: Da.

VIBKO: Vreau să zic, ai tras deja cu gloanțe reale?

STANKO: Da.

VIBKO: Dar ai tras vreodată într-un om? Ai omorît vreodată un om?

STANKO (*rîs involuntar sincer*): Am omorît un porumbel.

VIBKO: Gata cu porumbeii. Acum trebuie să tragi în nemernicii ăștia din față. Deci azi e ziua cînd vei omorî primul tău nemernic.

STANKO: Da...

VIBKO: Hai, lipește ochiul... Spune-ți în gînd că e zi de botez... botezul focului... Cu cît te botezăm mai repede cu atît mai bine. Ce vezi?

STANKO: Păi, văd strada...

VIBKO: Blocul cu balcoane, îl vezi?

STANKO: Da.

VIBKO: Benzinăria?

STANKO: Da.

VIBKO: Perfect... Stai pe fișia asta. Și primul om care mișcă, e altău.

STANKO: Văd două băbuțe. Cred că vin de la piață.

VIBKO: Foarte bine, alege una și fă-i pocinogul.

STANKO: A, nu, nu pot să trag într-o băbușă... Nu vreau să încep cu o băbușă.

VIBKO: În orice caz, ceea ce e important pentru noi e să-i silim pe toți nemernicii ăștia să stea ascunși în găurile lor ca niște șobolani... Ca să știe că sunt niște șobolani și că n-au și nu vor avea niciodată nicio ieșire. Cînd tragi, gîndește-te la asta. Spune-ți că de fapt omori șobolani, ai înțeles?

STANKO: Da.

VIBKO: Cum te cheamă, de fapt?

STANKO: Stanko.

VIBKO: Mie îmi spune Vibko. Să nu-ți fie frică de șobolani. Și nici milă. Șobolanii sunt șobolani... Că sunt tineri, bătrâni, femele, masculi, pui, nu contează. Șobolanii ăștia vor să ne halească țara, și atunci îi obligăm să stea în gaura lor. Asta e misiunea ta. Înțelegi ce vreau să spun?

STANKO: Da.

VIBKO: Înțeleg că n-ai făcut încă serviciul militar.

STANKO: Nu, nu încă.

VIBKO: Mai plimbă ochiu', mai plimbă... Caută, caută cu țeava puștii, nu sta paralizat... Nu aștepta să-ți intre ei în linia de miră, caută tu, caută tot timpul... Mătură cu privirea,

mătură strada, intrările în blocuri, ferestrele... Insistă pe ferestre, vezi ferestrele?

STANKO: Da...

VIBKO: Ferestrele sunt importante. Gîndește-te că dincolo de zidurile astea și de ferestrele astea e plin de șobolani... Tot ce mișcă în spatele unei ferestre e al tău, pac!

STANKO: Mai văd o bunicuță care întinde rufe pe un balcon.

VIBKO: Cum vezi tu, fir-ar al dracului, numai babe? În orice caz, pînă cînd apune soarele ești dator să împuști un șobolan. Și dacă e ziua băbușelor, îți alegi o băbușă, asta e... Sunt și zile din astea.

STANKO: Văd și o fetiță care se joacă cu o păpușă.

VIBKO: Unde?

STANKO: Pe un balcon.

VIBKO: Exact ce spuneam... colcăie de șobolani peste tot. Asultă, nu trebuie să-ți fie milă de șobolani, că altfel vin ei și-ți devorează măruntaiele.

STANKO: Totuși, n-am să m-apuc să omor copii...

VIBKO: Mă băiatule, fă și tu cum simți că e mai bine. Tu decizi. Dar în orice caz, treaba trebuie făcută. Pînă cînd apune

soarele trebuie să avem cel puțin un şobolan mort în sectorul asta... Că nu trebuie să-i lăsăm să respire.

STANKO: Atunci prefer mai degrabă o babă decât o fetiță care se joacă cu păpușa.

VIBKO: Gîndești cam mult, băiatule... Dar nu e grav, ai dreptul să gîndești... Deși, eu personal îmi pun mereu această întrebare: oare Dumnezeu gîndește? Eu unul nu cred că Dumnezeu gîndește... Dumnezeu acționează, asta-i tot...
(Pauză.) Se mai joacă?

STANKO: Da.

VIBKO: Săptămâna trecută am avut un alt sector, acolo pe deal, unde-i turnul de apă, de unde începe Bulevardul Tito... Vedeam toată curtea unui bloc. Și vedeam, ca și tine, tot felul de bătrînei care intrau și ieșeau cît puteau ei de iute... Și la un moment îmi intră în vizor o fetiță de vreo șapte sau opt ani care sărea coarda. Îți jur, toată dimineața a sărit coarda. După două ore a început să mă calce pe nervi, o face dinadins, mi-am zis, sare ca să-și bată joc de mine... Și atunci i-am trimis un glonte de avertisment, aşa, la vreo trei metri, ca să priceapă. La care proasta a început să urle și să cărat imediat, s-a ascuns în casă. Numai că peste zece minute a ieșit din nou, ăstaia mici uită repede, a ieșit din nou și iar s-a pus să sară nenorocita aia de coardă... O oră m-am uitat la ea. M-am enervat și i-am mai trimis un glonte, mai aproape, cît pe ce să-i zbor coarda... Proasta iar a fugit tipind și a stat ascunsă o vreme. Numai că peste zece minute

iar o văd cum își scoate nasul, se uită în dreapta și în stînga... și ieșe din nou din vizuină pe vîrful picioarelor, ca și cum i-ar fi fost frică să nu trezească pe cineva... Și iar începe. Toată ziua m-a scos din minți cu coarda ei... N-aveam decât șase gloanțe în rezervă, dar tot i-am mai trimis unul ca să fac să se care... Și proasta iar s-a dus și iar a revenit...

STANKO: Și?

Pauză.

VIBKO: În orice caz, un şobolan e un şobolan.

STANKO (*privind prin luneta puștii*): A, mi-a apărut un tip.

VIBKO: Unde e?

STANKO: În dreapta benzinăriei... Îl vezi?

VIBKO: Nu.

STANKO: Ce fac?

VIBKO: Stă ascuns, fuge, ce face?

STANKO: Nu, merge normal.

VIBKO: Păi, atunci e al tău... Ține-l în vizor, mergi ușor împreună cu el și cînd simți că-l ai la mâină trage...